

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Calvinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

77. Ad danda[m] scientia[m] salutis plebi eius in remissione[m]
peccatoru[m].

urn:nbn:de:hbz:466:1-39463

77. *Ad dandam scientiam salutis plebi eius in remissionem peccatorum.*

Hunc sibi locum valde propitium & opportunum existit. Hinc Calvini, ex quo imputationem suam iustitiam fabricaret. *Precipuum* (inquit) *Evangelij caput nunc attingit Zacharias, dum scientiam salutis in remissione peccatorum positam esse docet. Nam quum nascamur omnes filij ira, sequitur natura damnatos esse ac perditos. Hac porro damnationis causa, quod iniustitia rei sumus. Quare non aliud effugienda mortis remedium est, nisi ut nos sibi Deus reconciliet, peccata nobis non imputando. Hac hactenus omnia vera sunt, si per illam non imputationem peccatorum, veram & non imputationem remissionem significat, ut verè tollatur peccatum ab illis qui Deo reconciliantur, facti noua creatura in Christo, ut Scripturæ nos docent. Nunc autem venenum aspergit suum. Atque hæc unicam coram Deo iustitiam restare, ex Zacharia verbis colligere promptum est. Hoc est eius pestiferum venenum. Salus nostra per Christum est in remissione peccatorum: ergo illa est unica iustitia nostra coram Deo. Tam insulsa consequentia vide quot impietates doceat: *Spe salui facti sumus*. Ergo unica iustitia nostra coram Deo spes est. *Qui facit iustitiam, iustus est*: Ergo unica iustitia nostra coram Deo in bonis operibus restat. Rursum: *Si confitearis in ore tuo Dominum Iesum, & in corde tuo credideris quod Deus illum suscitavit à mortuis, saluus eris*: Ergo unica salus & iustitia nostra coram Deo est, credere hunc articulum de resurrectione Christi. Iam verò alia Scriptura dicit: *Qui crediderit & baptizatus fuerit, saluus erit*: Ergo nunc fides cum baptismo est unica iustitia nostra coram Deo. Et quàm multæ Scripturæ profertur possunt, quæ variis partialibus causis salutem nostram tribuunt, quæ non propterea unicæ causæ sunt, colæ, & integræ, sed ex aliqua parte salutem conferunt! Perpetuum hoc hæreticis est, ut ex vna veritate aliam destruant, & ex parte totum inferant. Sed hanc consequentiam ex verbis Zachariæ colligere se posse Calvinus ait. Audiamus quomodo, & quæ ratione? *Vnde enim salus, nisi ex iustitia?* Trāseat hæc propositio, quia reuera nulla salus est sine iustitia, & vnde saluamur, inde quoque iustificamur. Sequitur. *Quod si filij Dei aliam cognoscere salutem quàm ex remissione peccatorum fas nō est, sequitur non alibi quarendam esse iustitiam. Iam hæc propositio minot falsa est. Falsum, inquam, est non aliam esse cognoscendam salutem**

Ephes. 2.
& Gal. 5.
Remissio
peccatorū
non est uni
ca & tota
iustitia no
stra coram
Deo.
Rom. 3.
1. Ioan. 1.
Rom. 10.

Mar. 16.

Hæretico-
rum perpetuus dolus
malus.

salutem quam ex remissione peccatorum, & probare ac concludere Calvinus hoc debuit, quod nunc pro medio & argumento ponit. Dicit quidem Zacharias *scientiam salutis esse ex remissione peccatorum*: sed non dicit ex sola illa esse, vel non aliam esse salutem quam ex remissione peccatorum. Vastè igitur & fallaciter Calvinus pro argumento ponit, & pro vero & certo subsumit, quod ille sibi probandum & concludendum accepit. Deinde si ex sola remissione peccatorum est salus, ut hic vult Calvinus, ergo nec ex fide est salus. Fides enim non est ipsa remissio peccatorum, sed via ad illam, sicuti spes, pœnitentia, charitas est. Ita rursus suis placitis repugnat Calvinus, & nescit quid affirmat.

Calvinus
ex suo pla-
citu refu-
tatur.

Iam verò ex ipsis verbis Zachariæ planè contrariū apparet. Apparet, inquam, nō in sola remissione peccatorū esse salutē ac iustitiam nostram per Christum, sed etiam in nouo lumine gratiæ, quo perfusi in nouitate vitæ ambulemus. Addit enim:

Vita noui-
tas una sa-
lutis causā

Visitauit nos oriens ex alto, illuminare his qui in tenebris & in umbra mortis sedent, ad dirigendos pedes nostros in viam pacis. Christus stella matutina & oriens (substantiuum enim est apud Lucam, *ἀνατολή*, non adiectiuum) visitauit nos ex alto, descendit de cælo homo factus, ut illuminaret omnem hominem venientem in hunc mundum, seu omnes homines in peccati & ignorantiae tenebris antea sedentes; id est, noua luce gratiæ perfunderet, ut ea luce dirigerentur affectus humani, non iam amplius ad iniquitatem & opera tenebrarum, in quibus nullus ordo, nulla pax est, *sed in viam pacis*: id est, in illam sanctam totius vitæ conuersationem quæ pacem adfert, cum Deo, cum proximo, cum sua cuiusque conscientia. De qua alia Scriptura dicit, *Non est pax impijs: & Viam pacis non cognouerunt.* Quis nunc nisi proteruè impius ex verbis Zachariæ colligere potest in sola remissione peccatorum salutem ac iustitiam nostram consistere? Quis nisi proteruè impius negare poterit venisse de cælo Christum, non solum ut nos Deo reconciliaret remittendo peccata per viscera misericordiæ suæ, sed præterea per eadem viscera misericordiæ (vnde ait Zacharias, *In quibus visitauit nos, &c.*) visitasse nos nouo lumine gratiæ, ut ambulemus in præceptis eius, in viam pacis? Proteruè igitur & impiè Calvinus ea infert quæ apud illum statim sequuntur. *Ita iustitia quam superbi homines ex operū meritis constant ac fabricant, nihil aliud est quam iustitia imputatio, dum nos gratis à reatu Deus absoluit.* Proteruè & impiè & cōtra aperta Zachariæ verba infert iustitiā nihil

Esai. 48.
Psal. 13.

nihil aliud esse quàm iustitię imputationem. Quum enim *salus sit ex iustitia* (vt Calvinus iam arguebat) hanc autem salutem Zacharias descripsit *in illuminatione* per Christum facta, vt *dirigerentur pedes nostri in viam pacis*, id est, vt ambularem in via iustitię, & *abnegantes* (vt Paulus explicat) *omnem impietatem, & secularia desideria, iuste, pię, ac sobrie in hoc seculo viuamus*; manifestum est ex verbis Zacharię salutem & iustitiam nostram non esse vllam iustitię imputationem per solam gratuitam à reatu absolutionem, sed esse inhaerentem nobis ex Christi gratia bonorum operum iustitiam, præcedente veterum peccatorum gratuita remissione, veterisque hominis morte ac sepultura, vt Paulus alibi describit.

Tit. 1.

Rom. 6.

Operum
merita.

Quòd verò garrit de superbis hominibus qui ex operum meritis iustitiam constant ac fabricant, nihil aliud est quàm malè sani cerebri spectum à turbato phantasmate suo confiatum ac fabricatū. Nisi enim veteres Pelagianos designat somnium suum narrat. Operum merita Scriptura perspicue docet, vt suis in locis perspicue demonstrauimus. Sed eadem merita nec sine fide nec sine speciali Christi gratia ponuntur. Ex quibus radicibus profecta veram iustitiam constituunt non qua ex impiis Deo reconciliemur, sed qua iam Deo reconciliati magis iustificemur, vitamq; æternā adipiscamur. Sed nihil absque calumnia & morsu candidum Caluini potest proferre potest. Addit adhuc aliqua quę dissimulanda non sunt.

Caluini pa
ralogismus
refutatur.

Ad hac notandum est, Zachariam non de extraneis, sed de populo Dei habere sermonem. Vnde sequitur non modo iustitię principium ex peccatorum remissione pendere, sed imputationem (vt ita loquar) iustos coram Deo in finem vsque esse fideles: quia aliter coram eius tribunali consistere nequeunt, nisi quotidie ad gratuitam reconciliationem se conferant. Hęc ille. Primum omnino falsum est Zachariam de populo Dei, qui proprie verè talis est, habere sermonem quum dicit, *Ad dandā scientiam salutis plebi eius in remissionem peccatorum*; quum plenum ac manifestum sit de illis eum loqui de quibus statim subiungit, eiusdem diuinę misericordię esse actū prosequens, *Illuminare his qui in tenebris & in umbra mortis sedent*: quos planè extraneos adhuc fuisse, nec ad populum Dei pertinere posse, nec ipse Calvinus negauerit. Esse autem eiusdem misericordię erga eosdem prosecutionem, vt dixi, verba Zacharię perspicue docent. Dicit Ioannem filium suum præcursum

ante faciem Domini parare vias eius, ad dandam scientiã salu-
tis plebi eius in remissionem peccatorũ eorum, per viscera mise-
ricordiã Dei nostri, in quibus (supple visceribus misericordiã,
id est, in qua eadem misericordia) *visitauit nos oriens ex alto,*
illuminare his qui in tenebris & umbra mortis sedent. Tota
igitur hæc misericordia Dei, quam Zacharias hinc prædicat,
tam quoad remissionem peccatorũ quàm quoad illumina-
tionem gratiã Christi erga illos homines fuit *qui in tenebris*
sedebant, &c. id est, qui Messiam ignorabant, quem Ioannes
prædicauit, & qui in grauibus peccatis erant. Nam & Iudæi
ipsi ad quos Ioannes prædicauit, propter incredulitatem qua
laborabant, & propter peccata enormia quibus abundabant,
erant *populus sedens in tenebris & in umbra mortis,* tametsi
quoad externum fœdus & circumcisionis pactum, populus
Dei erant denominatiuè tantum, vnde & hic dicitur, *plebi eius.*
Erant, inquam, populus Dei secundum carnem tantum, qua-
tenus ex semine Abrahæ secundum carnem; sed quia *nec fi-*
dem Abrahæ sectabantur, nec opera Abrahæ faciebant, nõ erant
verè & propriè populus Dei. Non enim qui ex carne sunt, sed
qui ex fide sunt (ait Apostolus) *ij sunt filij Abrahæ;* & tan-
quam populus Dei, *benedicentur cum fidei Abraham.* Incre-
duli autem Iudæi, ad salutem quod attinet, protus extranei
erant, & sedentes in tenebris atque umbra mortis, non secus
quàm Gentes quæ ignorabant Deum. Quare in causa salutis
& iustificationis coram Deo pares eos facit Paulus Gentibus
quæ ignorabant Deum. Zacharias igitur non agit de populo
Dei verè & propriè dicto, de quo populo hinc disputat Calui-
nus. Agit enim Caluinus de Christianis iam in Christo rege-
neratis & iustificatis, qui non amplius in tenebris sedent, sed
in luce gratiã ambulant; nec in umbra mortis, sed in vita iu-
stitiã. Ad hos Zachariã hinc verba non pertinent. Hic primus
est Caluini error aut certè dolus malus, quo in errore alios
adducit. Totum igitur quod ex hoc principio deducit, peni-
tus concidere necesse est: videlicet imputatiuè esse homines
iustos coram Deo per remissionem peccatorum perpetuam.

Rom 4.
Ioan. 8.

Galat. 3.

Rom. 2.
& 3.Remissio
peccatorum
quomodo
perpetua
iustitia
pars.
Galat. 4.

Deinde est quidem ita vt non solum principium iustitiã ex
remissione peccatorum pendeat, sed & progressus eius, sed nõ
in sensu & iudicio Caluini principium iustitiã ex remissione
huiusmodi peccatorum est, quæ inimicitias inter Deum &
nos ponebant, quæ talia sunt, vt *qui illa agunt, regnum Dei*
possidere nequeant, qualia commemorat Paulus multa, suntq;
lethifera omnia & graua. Ex quorum perpetua remissione si
nostra

nostra constat iustitia, vt hîc Calvinus docet, volens propterea vt ad gratuitam reconciliationem oculos semper coniciamus, nec nisi imputatiuè (id est, propter iustitiam Christi nobis imputatam) iusti sumus, profectò Christiani hominis iustitiam ponit Calvinus cum perpetuis sceleribus & flagitiis coniunctam, quæ perpetuè nobis à Christo remittitur, & sua nobis imputata iustitia obtegantur. Quam quidem esse reuera impiorum horum hominum altè animi infixam sententiam, multis in locis Beza prodidit in suis ad Paulum annotationibus (quod suo loco ostendemus) aperte tamen & rotundè dicere adhuc reformidant, ne vt prolixè Epicurei & insani homines à piis omnibus explodantur. Progressus autem iustitiæ Christianæ est quidem cum remissione peccatorum perpetua coniunctus, propter quam quotidianè dicimus, *Dimitte nobis debita nostra*, sed illorum peccatorum quibus iustorum vita non caret, & cum quibus vera iustitia consistit, de quibus sanctus Ioannes dixit: *Si dixerimus quia peccatum non habemus, nos ipsos seducimus, & veritas nobis non est.* Et D. Iacobus: *In multis offendimus omnes.* Absit autem vt hi sancti Apostoli aut mentiti fuerint, aut illa grauiâ peccata semper habuerint, quæ *qui agunt, regnum Dei non possidebunt*, vt ex illorum perpetua remissione, & ex gratuita semper reconciliatione, iusti coram Deo essent. Nec denique propter hæc leuia aut quotidiana peccata imputatiuè iustos esse opus est. Christus ad illa delenda & propter illam imperfectionem iustorum, orationem quotidianam docuit, imputatiuam iustitiam non docuit. Quæ sanè imputatiua iustitia adeò nusquam in Scripturis legitur, adeò noua & barbara vox est, vt ipsemet Calvinus hoc loco, hac voce cum correctione quasiq; petita venia vtatur. Ait enim: *Imputatiuè (vt ita loquar) iustos.* Sanè si Scriptura ita loqueretur, audacter ita loqui Calvinus potuit, nec interiecta parenthesis, locutionem hanc suam à lectore deprecari opus habuit. Sed ipsa prophanæ vocis nouitas quasi suo se foret iudicio seipsam prodidit. De hac quotidiana remissione peccatorum, quæ iustis est necessaria, nec iustitiæ Christianæ contraria, alio in loco latè contra hæreticos disputauimus.

1. Ioan. 2.

Iac. 4.

Imputatiua iustitia vox noua & barbara.

De insufficientione lib. 6. c. 8. & 22.

spiritu
facta
moru
suis de
nit, qu
omnib
bona r
Bona a
dicatu
dum, &
ris est

Dis
poris,
viciofa
in gen
interp
Græca
puris
neplac
homin
Erasm
Corne
tribui
gimus
(quæ h
honor
lus dic
ad De
charit
nia r
cem C
sed D
lunt. E